

РЕШЕНИЕ

№ 6242

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8433** по описа за **2020** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Дирекция за национален строителен контрол /ДНСК/ - [населено място], [улица], чрез процесуален представител юрк. В. П., против решение от 25.03.2020 г., постановено по н.а.х.д № 8869/2017 г. от СРС, НО – 115-ти състав.

С обжалваното решение е отменено изцяло Наказателно постановление /НП/ № СФ-35-ДНСК-59/09.03.2017 г., издадено от зам.-началник ДНСК, с което на [фирма] за нарушение на чл.142,ал.5, т.4 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 30 000 лева на основание чл. 237, ал.1, т.6 от ЗУТ.

В жалбата се твърди, че решението е постановено при неправилно приложение на закона и изводите на съда са неправилни, незаконосъобразни и необосновани. Нарушението е установено по категоричен начин. Моли съдът да отмени въззивното решение и постанови друго такова, с което да потвърди наказателното постановление. Не претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания от ответника адвокатския хонорар.

Ответникът [фирма] чрез процесуалния си представител адв. В. А. оспорва жалбата като неоснователна. Подробни мотиви излага в писмени бележки. Претендира

присъждането на разноси по представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Решението на районният съд е валидно, постановено е от законен състав в рамките на правораздавателната власт. Решението е допустимо, постановено е при надлежно упражняване на правото на жалба срещу НП № СФ-35-ДНСК-59/09.03.2017 г.

Приетата от районния съд фактическа обстановка е непротиворечива между страните и се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на актосъставителя Й. У. и заключенията на основната и допълнителна съдебно-технически експертизи. При извършена проверка по чл.156, ал.1 ЗУТ за законосъобразност на Заповед № 3/19.08.2016 г. на главния архитект на [община] за допълване на основание чл.154, ал.5 ЗУТ на издадено разрешение за строеж е установено, че заповедта е издадена след заявление за промяна на инвестиционно намерение на възложител [община] и с нея е допълнено издаденото през 2012 г. разрешение за строеж „Реконструкция и рехабилитация на съществуваща водопроводна и канализационна мрежа [населено място], [община]“. Заповедта за допълване била издадена въз основа на одобрен инвестиционен проект - преработка по чл.154, ал.5 и ал.2, т.8 от ЗУТ на одобрен работен проект за част „водоснабдяване“. Оценката за съответствие с основните изисквания към строежите по чл.142, ал.4 ЗУТ на одобрения инвестиционен проект – преработка била извършена с комплексен доклад на [фирма] като консултант по чл.166, ал.1, т.1 ЗУТ. Инвестиционният проект-преработка е в две части – първата съдържа обяснителна записка за измененията по главни и второстепенни клонове, два чертежа и таблица със стойности, а втората – обяснителна записка за водопроводите и съоръженията на площадката, като е посочено, че част от първоначално предвидените водопроводи и подмяна на елементи от съществуващи съоръжения можело да се изпълнят като самостоятелен етап от обекта, а друга – да се реализира в следващ етап на строителството и финансиране. Контролните органи установили несъответствие между обяснителната записка и един от чертежите по отношение на описанието на два водопроводни клона и свързана с тях основна точка и приели, че е нарушена нормата на чл. 142, ал.5, т.4 ЗУТ за което съставили АУАН № СФ-35/25.11.2016 г. Въз основа на този АУАН е издадено оспореното НП № № СФ-35-ДНСК-59/09.03.2017 г. Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато нарушение на материалния закон.

Този извод е правилен.

От заключението на вещото лице се установява, че е допуснато несъответствие на наименованието на клоновете на водопроводната мрежа в обяснителна записка на работния проект от 2012 г., където при описание на проекта в част „Висока зона“ е записано „Гл.кл. I вз и Гл.кл. II вз от ПСПВ до о.т.225, L=281 м.“ вместо коректното „

Гл.кл. I вз и Гл.кл. I нз от ПСПВ до о.т.225, L=281 м.“. Същото несъответствие е констатирано и в Заповед № 1/19.12.2012 г. на главния архитект на общината и в доклада за оценка на проекта към Разрешение за строеж № 18/28.11.2012 г. и в обяснителната записка на проекта. Разрешението за строеж е влязло в сила на 19.12.2012 г. и несъответствието не е било установено от ДНСК в хода на задължителната проверка по чл.156 ЗУТ“. От експертизата се установява, че „констатираните несъответствия могат да се оценят като техническа грешка, която е повторно преписвана в процеса на издаване на строителните книжа, тъй като в графичната част данните са коректни“. Следователно неправилното отразяване в обяснителната записка всъщност се дължи на първоначалното несъответствие, допуснато още през 2012 г. и то не може да бъде отстранено от ответното дружество при наличието на влязлото в сила разрешение за строеж. Експертизата също така категорично посочва, че „налице е съгласуваност между отделните части на проекта, одобрен със Заповед № 3/19.08.2016г. В комплексния доклад на надзорната фирма е направена оценка за съответствие на отделните части на проекта в обхват и съдържание съгласно чл. 142, ал.5 ЗУТ“. Следователно неправилно административнонаказващият орган е приел, че липсва такава оценка за съответствие. От друга страна от доказателствата по делото се установява, че в първоначалните проекти по разрешението за строеж от 2012г. не са предвидени реконструкция на водопроводни клонове между о.т.222 и о.т. 225 и същите не са предмет на първоначалното разрешение за строеж. Надзорната фирма не е имала задължение да прави оценка за отпаднала от изпълнение част от първоначалния проект и съответствието ѝ с основните изисквания за строежите, вкл. взаимна съгласуваност между частите. Правилен е изводът на районния съд, че данните са възпроизведени в инвестиционния проект-преработка съобразно влязлото в сила разрешение за строеж и ответното дружество не е нарушила законовите разпоредби.

С оглед изложеното съдът намира, че касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и въз основа на направеното искане на ответника следва да бъдат присъдени разноски по делото. Със списъка по чл.80 ГПК се претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за въззивната и касационната инстанция, общ в размер на 2700 лева. Видно от приложения към списъка договор за правна защита и съдействие от 23.01.2018г., между касатора и адв. А., /представен и в производството по нахд № 8869/2017г. по описа на СРС,НО,115състав -л.76/, и банково извлечение за извършено плащане, се установява, че за производството пред първата инстанция е било договорено адвокатско възнаграждение в размер на 2700 лева., заплатено по банков път на 24.01.2018г. Ход на делото по същество е даден в о.с.з на 27.11.2019г.преди изменението на чл.63, ал.3 – ал.5 ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./,поради което искането за присъждане на сторените разноски за въззивното производство, в доказан размер 2700 лева е допустимо. Съдът намира, че възражението на касатора за прекомерност на адвокатския хонорар е основателно. С оглед изложеното, и като взе предвид разпоредбата на чл. 63, ал.4 ЗАНН, чл. 18, ал.2,във връзка чл.7,ал.2,т.4 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, съдът намира, че на ответника следва да се присъдят разноски за въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение , в размер на 1430 лв. За касационното производство не е дължимо присъждане на адвокатско възнаграждение предвид, че доказателства за договорени и сторени разноски от ответника по касация в

настоящото производство не са представени до приключване на откритото съдебно заседание на 30.10.2020г., когато е даден ход на устните състезания .

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII- ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.03.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 8869/2020 г. от СРС, НО – 115-ти състав.

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол – С., [улица], да заплати на [фирма] – С.,[жк], [жилищен адрес] ателие № 1,ЕИК[ЕИК] разноски за въззивната инстанция – н.а.х.д. № 8869/2017г. СРС, НО, 115състав, в размер на 1 430 /хиляда четиристотин и тридесет/ лева -адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: